

ဒြေဆန်

ဣတ္ထိယစည်း

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ကျွန်တော့် စာဖတ် ပရိသတ်များ အတွက် စာအုပ်တိုင်းတွင် ထိုက်တန်သော "သုတရသ" များ ရရှိစေရန် ကြိုးစား ရေးသားလျက် ရှိပါတယ်။ ထိုသို့ ရေးထားဖို့ရန်လည်း များစွာ ခက်ခဲလှပါတယ်။ ကိုယ်ပေးလိုသော သုတတစ်ခုအတွက် စာအုပ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို မွေနှောက်ရှာသည့် မျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် စာအုပ်မျိုး စုံတို့နှင့် ထိစပ်ရန်မလွယ် သူတို့အတွက် အထူးကြိုးစားကာ ရေးသားနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ယခုစာအုပ် အတွက်တော့ ၁၃၁၆ ခု၊ ပြာသိုလထုတ် ပခန်းကြီး ဆရာတော် "ဦးနရိန္ဒာဘိ" ရေးသား စီရင်ခဲ့သော "သာသနာ့ ဝိဇ္ဇာပါရဂူ ကျမ်း"၊ "ဘဒ္ဒန္တဝေပုလ္လ ဆရာတော်" ရေးသား စီရင်သော "ဝိဇ္ဇာစရ ပကာသနီကျမ်း" နှင့် "ဝိဇ္ဇာစရ ကိုးစောင်တွဲကျမ်း" တို့မှ အချက်အလက် တို့ကို မှီငြမ်းကိုးကား၊ အချို့ကူးယူကာ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။ စာဖတ်သူများ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။ စာဖတ်သူများမှ မေတ္တာရိပ်အောက်မှ

တြိသင်္ခ

ဒဿန လက်ဆောင်

* ချစ်တဲ့လူ တစ်ယောက် အကြောင်းကို

တွေးနေဖို့ အချိန် မပေးပါနှင့်၊

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့

ချစ်တဲ့သူ အကြောင်း တွေးတဲ့အခါ

အချိန် မလုံလောက်မှာ စိုးလို့ပါ ...။

* လှိုင်းဘယ်လောက် ကြီးကြီး

သွားရမဲ့လမ်း ရှိပါတယ်၊

တောင်ဘယ်လောက် မြင့်မြင့်

တက်နိုင်မဲ့လမ်း ရှိပါတယ်၊

အခက်အခဲ ဘယ်လောက် တွေ့တွေ့

ကျော်ဖြတ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်း ရှိပါတယ် ...။

* နေထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာ

အကူအညီ ပေးမဲ့သူကို မျှော်လင့် မနေပါနဲ့။

နေဝင်သွားတဲ့အခါ

အမှောင်ထဲမှာ နေရပါလိမ့်မယ် ...။

* လူတစ်ယောက်အတွက်

စိတ်ကူးနှင့် ရူးသွပ်မှုပေါင်း များစွာကို

ပြုလုပ်ခွင့် ရှိပါတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်

တကယ် ပြုလုပ် ရမှာကတော့

များများ မရှိနိုင်ပါဘူး။

* ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်လာရင်

ဘာကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာထက်၊
ဘယ်လို သက်သာအောင် ကုမယ်ဆိုတာကို
အရင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

* ဘဝမှာ စွဲလမ်းစရာတွေ
အများကြီး တွေ့ရတတ်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ အသည်း နှလုံးထဲမှာ
စွဲကျန်ခဲ့တာတော့
များများ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

* ဘာလိုချင်မှန်း မသိ
ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ရင်
သင်ဟာ ဘယ်လို လူစားလဲ ဆိုတာ
ပြန်လည် ဆန်းစစ် သင့်ပါတယ်။

* "မှန်" တော့ မှန်ပါပဲ
ဒါပေမဲ့ မျက်နှာတစ်ဖက်
ပြောင်းပြန် လှည့်နေရင်
"မှန်" ဆိုပေမဲ့ မမှန်နိုင်ပါဘူး။

* ခေါင်းငုံ့ထားရင် အခွင့်အရေး အားလုံး ဆုံးရှုံးပြီး
သူတစ်ပါး နှိပ်စက်တာ ခံရတယ်၊
ခေါင်းမောပြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရင်
အခွင့်အရေး တစ်ဝက် ရနိုင်တယ်။

ဤဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော အခန်းများ

အခန်း (၁) ရသေ့ခိုတောင်မှ ဆန်းကြယ်မှုများ

အခန်း (၂) ဂန္ဓာရီစခန်း အဖျက်လမ်း

အခန်း (၃) အဖျက်ဝိဇ္ဇာ ဆိုသည်မှာ

အခန်း (၄) ကျောက်လက်ဝါးနှင့် ထူးဆန်းသော အသံ

အခန်း (၅) ရသေ့ကျချောက်မှ တရားခံ

အခန်း (၆) ကဖျက်ယဖျက် ဓမ္မန္တရာယ်

အခန်း (၇) ရသေ့ခို ဆရာတော်နှင့် ထူးဆန်းသော ဧည့်သည်များ

အခန်း (၈) ဝိဇ္ဇာဓိုရ် လောကနှင့် ဆေးပင်များ

အခန်း (၉) ကျောက်လက်ဝါး ဂူမှ ဆန်းကြယ်မှုများ

အခန်း (၁၀) ကျောက်တစ်လုံး တောင်ကြားမှ ပရလောကသား

အခန်း (၁၁) အဆင်းခက်၍ အတက်ကြမ်းသော အမှောင်လမ်း

အခန်း (၁၂) အမှောင်ထဲမှ အသက်လုပွဲ

အခန်း (၁၃) စည်းအတန်တန် ခြားသော ဝိဇ္ဇာလမ်း

အခန်း (၁၄) ဣတ္ထိယစည်း

အခန်း (၁၅) ချစ်သူတို့အတွက် အချစ်စည်း

အခန်း (၁)

ရသေ့ခိုတောင်မှ ဆန်းကြယ်မှုများ

အရှေ့ဘက်တွင် ကျိုက်ထီးရိုး တောင်တန်းကြီးက မှိုင်းမှိုင်းညိုညိုဖြင့်
တည်ရှိ နေလေသည်။

တောင်ထိပ်နှင့် တောင်ခါးပန်း တစ်လျှောက်တွင် မြူခိုးငွေ့များ ရစ်သိုင်း
နေရာ အချို့ နေရာများသို့ မမြင်ရပေ။

မြန်မာနိုင်ငံ နေရာ အနှံ့အပြားတွင် သစ်တောကြီးများ ဖုံးအုပ်ထားသော
တောင်မြင့်ကြီးများ အများအပြားရှိရာ ပုပ္ပား တောင်မကြီးနှင့် ကျိုက်
ထီးရိုး တောင်တန်းကြီး တို့မှာ လူသိများ ကြသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ...

သူတော်စင်များ၊ ထွက်ရပ်စခန်း ကြွမြန်းရန်အတွက် ကြိုးပမ်းသူများ၏ ဂ
န္ဓာရီ စခန်းများ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ပုပ္ပားတောင်မှာရော ကျိုက်ထီးရိုး တောင်မှာပါ ထွက်ရပ်လမ်းအတွက်
လာရောက် ကြိုးပမ်းကြသော သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ် အများအပြား ရှိကြ
သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ မူလ ရည်ရွယ်ချက် အတိုင်း ပေါက်မြောက် အောင်မြင်
သွားကြသူများ ရှိသလို ...

အနှောင့်အယှက်၊ အဖျက်အဆီး များကြောင့် ရည်ရွယ်ချက် မအောင်မြင်
သူတို့လည်း အများအပြား ရှိခဲ့ကြသည်။

ထွက်ရပ်ပေါက် စခန်း၊ ဂန္ဓာရီလမ်း ဆိုသည်မှာ များစွာ ကြမ်းတမ်း
သော လမ်းဖြစ်သည်။

ထိုလမ်းကို လိုက်ပြီးဆိုရင် သာမန် အဆင့်ဆိုလျှင် မည်သည့်
အနှောင့်အယှက်မျှ မတွေ့ရပေ။

အတော်အသင့် ခရီးပေါက်ပြီး အဆင့်တစ်ခုသို့ ရောက်လာပြီ ဆိုလျှင်
တော့ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးက ရောက်လာတတ် ကြပေသည်။

တစ်ခါက ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးကို တရား အားထုတ်နေသော ရဟန်း

တစ်ပါးက လျှောက်ထားဖူးသည်။

"အရှင်ဘုရား အခြား ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ တရားအားထုတ် သည့်အခါ အနှောင့်အယှက် တို့နှင့် တွေ့ကြုံရသည်ဟု သိရပါသည်။ တပည့်တော် တရား အားထုတ် နေတာတော့ မည်သည့် အနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ရ သေးပါ။ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်လဲ ဘုရား"

ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက ခပ်တိုတိုပင် ပြန်လည် မိန့်ကြား လိုက်သည်။

"မင်းလုပ်နေတာ ဘာမှ မဖြစ်သေးလို့ ဘာမှ မဖြစ်သေးတာပါ။ ပေါက် မြောက် လာရင် နှောင့်ယှက်မဲ့ အနှောင့်အယှက်တွေက အရန်သင့် ရှိကြပါ တယ်"

ထိုအခါမှ တပည့် ရဟန်းလည်း သဘောပေါက် သွားကာ ဆရာတော်ကြီး အား ကန်တော့ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ...

"ဪ ... ငါလုပ်နေတာ ဘာမှ မဖြစ်သေးလို့ ဘယ်လို အနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ရ သေးတာလို့ ဆရာတော်ကြီးက မိန့်လိုက်တာပဲ။ ဒီတော့ ငါဒီထက်ပို ပြီး ကြိုးစားမှ ဖြစ်တော့မယ်"

ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ထပ်မံ ကြိုးစား သောအခါမှ ပေါက်မြောက် အောင်မြင် သော အဆင့်သို့ ရောက်သွား ခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အောင်မြင် ပေါက်မြောက်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များစွာတို့ ရှိခဲ့သလို လမ်းခုလတ်မှာပင် အဖျက်နှင့် တွေ့သဖြင့် ပျက်စီး ခဲ့ရသူတို့လည်း များစွာ ရှိကြလေသည်။

ရည်ရွယ်ချက် မရောက်ဘဲ ထိုကဲ့သို့ လမ်းခုလတ် မှာတင် ပျက်စီးပါက ရူး သူရူး၊ အသက် သေသည်အထိ ခံသူတွေ ခံကြရသည်။

တကယ်ဆိုရင် ဂန္ဓာရီ ဝိဇ္ဇာလမ်းကို လျှောက်လှမ်းသော ကိစ္စမျိုးမှာ အပြော လွယ်သလောက် လက်တွေ့ လုပ်ကြည့်လျှင် များစွာ ခက်ခဲလှသည့် အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း လုပ်ဖူးသူတိုင်း သိကြသည်။

ရှေ့တွင် ဆရာတော်ကြီး မိန့်ကြား ခဲ့သလိုပင် ...

"ဘာမှ မဖြစ်သေးရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

ဆိုသည့် အတိုင်း မိမိကိုယ်ကို ဝိဇ္ဇာလိုလို၊ ဘိုးတော်လိုလို ထင်နေပြီး ယခု အချိန်ထိ ဘာမှ နှောင့်ယှက်မှုမျိုးနှင့် မတွေ့ရသေးဘူး ဆိုလျှင်တော့ ဘာမှ မဖြစ်သေးဟူသာ ရိုးသားစွာ သဘောပေါက် ထားလိုက်ရပါမည်။

"ငါတော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို အနှောင့်အယှက် မျိုးတွေနှင့် ကြုံခဲ့ရပြီ"

ဟု လူကြား ကောင်းအောင် ပြောနေမည့် အစား ထပ်မံ ကြိုးစားခြင်း ဖြင့် သာ အချိန်ကို အသုံးချရပေမည်။

ဝိပဿနာ လမ်းစဉ်ပဲ သွားသွား၊ မဟာ ဂန္ဓာရီ လမ်းစဉ်ပဲ လိုက်လိုက်၊ တစ်စုံတစ်ခု အဆင့်ထိ ပေါက်မြောက်နေပြီ ဆိုပါက မိမိ အရည်အချင်းကို စာမေးပွဲ စစ်သလို စစ်ဆေးကြမည့် အဖျက် ဝိဇ္ဇာတို့နှင့် မလွဲမသွေ တွေ့ကို တွေ့ကြရ ပါလိမ့်မည်။

ခံနိုင်ရည် ရှိသူက ထိုအဆင့်ကို ကျော်လွှား သွားနိုင်ကြပြီး ခံနိုင်ရည် မရှိ လျှင်တော့ ထိုနေရာမှာပင် ပြုတ်ကျပြီးနောက် ဆုံးရှုံးမှုများနှင့် ကြုံတွေ့ ကြ ရပေမည်။

ရှေ့အခန်း များမှာတော့ မဟာ ဂန္ဓာရီ လောကမှ အဖျက်ဝိဇ္ဇာများ အကြောင်းကို ပြည့်စုံစွာ ရေးသား ဖော်ပြ ပေးပါမည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြင့်မားလှသော တောင်မြင့်ကြီး အချို့ ရှိကြသော်လည်း ပုပ္ဖား တောင်မကြီးနှင့် ကျိုက်ထီးရိုး တောင်တန်း ကြီးကတော့ လူသိ

များ ကြသည်။

ကျိုက်ထီးရိုး တောင်တန်းကြီးကတော့ ‘ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော်’ ရှိသဖြင့် လူသိများခြင်း ဖြစ်သလို ပုပ္ပား တောင်မကြီး ကတော့ ပုပ္ပားတောင်ကလပ် ရှိခြင်းနှင့် မဟာ ဂန္ဓာရီ စခန်းများ ရှိခြင်းကြောင့် လူသိများခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျိုက်ထီးရိုး တောင်မကြီး၏ အနောက်ဘက် အပါအဝင် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာလည်း အခြား တောင်မြင့်ကြီးများက ဝန်းရံထားလေသည်။

ထိုတောင် များမှာလည်း ဂန္ဓာရီ စခန်းများ ရှိကြသလို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး ကျင့်ကြံ အားထုတ် နေကြသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရှိကြသည်။

ကျိုက်ထီးရိုး တောင်၏ အနောက်ဘက် ယွန်းယွန်းတွင် ရသေ့ခိုတောင် ရှိသည်။

တောင်ဘက် ကားလမ်းမှ လှမ်းမြင်ရသော ‘ရသေ့တောင်’ မဟုတ်ပေ။

ရသေ့ခိုတောင်က အနောက် တောင်ဘက် ခရီး အတော် ဝေးကွာသော အရပ်၌ ရှိလေသည်။

ရသေ့ခိုတောင်နှင့် ကျိုက်ထီးရိုး တောင်မှာ ကြားထဲတွင် ဝက်ဝံတောင် ခြားနေသဖြင့် တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ အလုံးစုံ မမြင်ရပေ။

ညအချိန် ရသေ့ခို မြောက်ဘက် တောင်စွန်းမှ လှမ်းကြည့်လျှင်တော့ ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော်မှ မီးရောင်များကို မြင်နိုင်သည်။

ရသေ့ခိုတောင်ဟု အမည်တွင် ရခြင်းမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော် ခန့်က ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါး ကြွရောက် သီတင်း သုံးခဲ့ရာမှ ထိုအမည် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ကြီး တောင်ထိပ်ပေါ်၌ ကျောက်ဂူ စေတီတစ်ခု တည်ပြီး ဂူရှစ်

ပေါက် ထားသည်။

ထိုဂူများထဲတွင် သီတင်းသုံးကာ တရားအားထုတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
လွန်ခဲ့သော အချိန်က ထိုတောင်ပေါ်သို့ လူသူအရောက် အပေါက် နည်း
သည်။

သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ဝါးတောကြီးများက တိုးမပေါက်အောင် ရှိကြသည်။
ဝါးပိုးဝါး၊ မျှစ်ဝါး၊ တင်းဝါး၊ ထီးရိုးဝါး စသော ဝါးမျိုးစုံတို့ ပေါလှသည်။
ဝါးတောကြီး များမှာ စေ့နေသဖြင့် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ သွားလာရန်
ပင် မလွယ်လှပေ။

ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံ၊ မြွေ၊ တောဝက် စသော တောတိရစ္ဆာန် တို့က
လည်း ပေါလှသည်။

ထိုတောင်များ၏ တောင်ခြေတွင် ရွာအချို့ ရှိကြသည်။
အများ အားဖြင့်တော့ ကရင်လူမျိုး အများစု နေကြသည့် ကရင်ရွာများ
ဖြစ်သည်။

ကင်ပွန်း စခန်းရွာ၊ ထောင်တိုင်ကြီး ရွာတို့ လောက်သာ ရသေ့ခိုတောင်
နှင့် နီးသဖြင့် ထိုတောင်ခြေ၌ နေကြသူများက တောင်ပေါ် တက်ပြီး ဝမ်းစာ
ရှာဖွေကြသည်။

ကရင်များက အမဲလိုက်ခြင်း၊ ဝါးခုတ်ခြင်း၊ မျှစ်ချိုးခြင်းနှင့် အခြား
အသီးအနှံများ ရှာဖွေရန် တောင်ပေါ် တက်လာကြလေသည်။

တောင်ပေါ်တွင် အလေ့ကျ ပေါက်နေသော ခူးရင်းပင်၊ မရမ်းပင်၊ ပိန္နဲပင်၊
ဒညင်းပင် များစွာတို့ ရှိရာ မိုးဦးကျ ရာသီ ရောက်၍ ထိုအပင်များမှ
အသီးအနှံများ ထွက်သော အချိန်တွင် တောင်ခြေမှာ နေကြသူတို့က
တောင်ပေါ် တက်ကာ မျှစ်ချိုးခြင်း၊ အသီးအနှံ ရှာဖွေ ခူးဆွတ်ခြင်းများ

ပြုလုပ်ကြသည်။

အချို့လည်း မျှစ်နှင့် အသီးအနှံ များများရပါက ကျိုက်ထိုဈေးသို့ သော်လည်းကောင်း၊ ကင်ပွန်း စခန်းသို့ ရောက်လာသော ဘုရားဖူး ဧည့်သည်များကို သော်လည်းကောင်း ရောင်းချ စားသောက်ကြသည်။

၎င်းတို့ အနေဖြင့် ထိုကဲ့သို့ အသီးအနှံ ရှာဖွေကြရာမှာ အန္တရာယ် များလှ သည်။

မိုးဦးကျ မျှစ်ပေါ်ချိန် ရောက်သည်နှင့် မျှစ်ကြိုက်သော တောဝက် အပါအဝင် တောတိရစ္ဆာန် တို့က ဝါးတောအတွင်း ရောက်လာကြသည်။

ထိုတောတိရစ္ဆာန်များကို ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်ရန် အခြား ကျား၊ ကျားသစ် တို့ကလည်း ဝါးရုံတောများ ရောက်လာလေ့ ရှိသည်။

တောတိရစ္ဆာန်ကြီးများက ဝါးမျှစ်ကို မကြိုက်ကြ သော်လည်း ထောပတ်၊ ဒရယ် စသော တိရစ္ဆာန်များ အသားကို နှစ်သက် ကြသောကြောင့် လာ ရောက် ချောင်းမြောင်း ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မျှစ်ချိုးရန် တက်လာကြ သည့် လူများနှင့် တွေ့ကာ လူကိုပင် ရန်မူ တတ်ကြလေသည်။

မိုးဦးကျ ရာသီရောက်လျှင် ပိန္နဲသီးများကလည်း လှိုင်လှိုင် ပေါ်လေပြီ။

ပိန္နဲသီး ကြိုက်သော ဝက်ဝံများက ပိန္နဲသီးမှည့် ရှိသော အပင်တို့ကို လိုက်လံ ရှာဖွေကြသည်။

ကျိုက်ထီးရိုး တောင်တန်း အပါအဝင် ထိုပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာရှိ သော တောင်များပေါ်၌ ပိန္နဲပင်များ ပေါလှသည်။

ပိန္နဲသီး ပေါ်ချိန် ရောက်ပါက တောတစ်တောလုံး ပိန္နဲသီး မှည့်အနံ့များ မွှေးနေတတ်သည်။

တောင်များပေါ်တွင် ပိန္နဲပင်၊ ပိန္နဲသီးများ ပေါလှသလို ဝက်ဝံများကလည်း

ပေါ်လှသည်။

ထို့ကြောင့် ကျိုက်ထီးရိုးတောင် အနောက်ဘက်၊ ရသေ့ခိုတောင်နှင့် မဝေးလှသော တောင်တစ်တောင်ကို ဝက်ဝံတောင်ဟု အမည်ပေး ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝက်ဝံများက ပိန္နဲသီး ရှာဖွေရာတွင် လူတို့ထက် ပိုတော်သည်။

လူတို့က မျက်စိဖြင့် ကြည့်ပြီး လိုက်ရှာကြရသည်။

ဝက်ဝံက အနံ့ခံ ကြည့်ရုံဖြင့် ဘယ်နေရာမှာ ပိန္နဲသီး မှည့်နေသည်ကို သိနိုင်ကြသည်။

‘နတ်ဝှက်ထားသော အသီး’ ဟု ခေါ်ကြသည်။

မြေကြီး အတွင်း၌ ပိန္နဲပင် အမြစ်၌ သီးသော ပိန္နဲသီးကို တော်ရုံလူတို့ ရှာမတွေ့နိုင်ပေ။

ပိန္နဲသီး ရင့်လာပြီး မြေကြီး အက်လာကာ အနံ့ထွက်လာလျှင် ထိုနေရာတွင် ယင်ကောင်နှင့် ပျားကောင်ကြီးများ ပိုင်းအုံ နေတတ်သည်။

ထိုအခြေအနေ ရောက်မှ အချို့ ကံကောင်းသူများက ဝက်ဝံများ အရင် ရှာတွေ့ပြီး ထိုအသီးမျိုး စားရသည်။

အတော် များများ မှာတော့ ပိန္နဲသီး မှည့်ရုံသာ ရှိသေးသည်။ ဝက်ဝံက အရင် ရောက်လာပြီး တူးဖော် စားသောက် သွားသောကြောင့် မြေကျင်းသာ ကျန်ခဲ့တတ် လေသည်။

တောင်ပေါ်တွင် မျှစ်ပေါ်ချိန် ရောက်လာလျှင် အခြား တိရစ္ဆာန်များ အန္တရာယ်နှင့် တွေ့နိုင်သလို ပိန္နဲသီး ပေါ်ချိန် ရောက်လျှင်လည်း ဝက်ဝံများ နှင့် တွေ့ရလေ့ ရှိသဖြင့် အန္တရာယ် များလှသည်။

သို့သော်လည်း ဝမ်းစာ ရှာဖွေသူ များကတော့ သူ့အသက် ကိုယ့်အသက်

ပဓာန မထားဘဲ ဝမ်းစာအတွက် တက်ရောက် ရှာဖွေကြရသည်။

ရှေးအခါက ယခု ရသေ့ခိုတောင်ဟု အမည်တွင်နေသော တောင်မှာ မူလ နာမည် ရှိခဲ့လေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော် အချိန်က ထိုတောင်ထိပ် ပေါ်သို့ ဆရာတော် တစ်ပါး ကြွရောက်ကာ တရား အားထုတ် နေလေသည်။

ထိုတောင်ထိပ် ပေါ်မှာလည်း သဘာဝအတိုင်း ပေါက်နေသော အသီးအနှံ ပင်များ ရှိလေသည်။

ကင်ပွန်းစခန်းနှင့် ထောင်တိုင်ကြီး ရွာမှာ နေကြသော ကရင်များက တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်လာ သောအခါ ဝါးကျောင်း တစ်ကျောင်းဖြင့် သီတင်း သုံးနေသော ဘုန်းကြီး တစ်ပါးကို တွေ့သောအခါ များစွာ အံ့ဩ ကြလေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ...

ထိုတောင်ထိပ်တွင် သားရဲတိရစ္ဆာန် တို့ကို မကြာခဏ တွေ့ကြရ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက်တွင် ထိုဘုန်းကြီးက လိုအပ်သော ပစ္စည်းများအား ကရင်များနှင့် မှာရာ ၎င်းတို့ကလည်း သယ်ယူ လာပေးကြသည်။

နောက်တော့ တောင်ထိပ်အလယ် နေရာလောက်တွင် အတော်အတန် ကြီးသော ကျောင်းတစ်ဆောင် ဆောက်သည်။

ကျောင်းရှေ့၌ မီးဖိုတစ်ဖို ဖိုထားပေးရာ ညအချိန် ရောက်သောအခါ တိရစ္ဆာန်များ ရောက်လာပြီး မီးလှုံကြသည်။

တောတိရစ္ဆာန်တို့က ဘုန်းကြီးအား မည်သည့် အန္တရာယ်မှ မပေးကြပေ။

မိုးရာသီ ရောက်ပြီး မိုးများလာလျှင် မီးပုံကို ကျောင်းအောက်ဘက် တစ်

နေရာ၌ ရွှေထားရာ တိရစ္ဆာန်တို့က မီးပုံရှိရာ ကျောင်းအောက်သို့ပင် ရောက်လာပြီး နေကြသည်။

ဘုန်းကြီးက တရား အားထုတ်သည့် အခါ အားထုတ်ပြီး ဖိုထိုးသည့်အခါ ထိုးသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဖိုရုံထဲမှာ ဖိုထိုးနေစဉ် အသက် ကြီးလှသော လူကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

သျှောင်တစောင်း ထုံးထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးများ ပါသည်။

ပဝါတစ်ထည် ခေါင်းပေါင်းထားပြီး ရင်စေ့ အင်္ကျီနှင့် တောင်ရှည် ပုဆိုး တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားလေသည်။

မြင်လိုက်သည်နှင့် ရှေးလူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း သိသာလေသည်။

ဧည့်သည်က ကျောင်းထဲ ရောက်လာတော့ ဘုန်းကြီးက ဖိုဆွဲနေရာမှ ရပ်ကာ ဧည့်ခံလေသည်။

ဘုန်းကြီးက အတော်အသင့် ခရီးပေါက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဧည့်သည်ကြီးကို ကြည့်ရုံဖြင့် သာမန် မဟုတ်မှန်း သိလေသည်။

တောင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာသည့်တိုင် မောလည်း မမော၊ ချွေးလည်း မထွက်ဘဲ ရှိလေရာ သာမန် လူတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း ရိပ်မိလေသည်။

"ဘယ်က လာခဲ့တာလဲ"

"ကျိုက်ထီးရိုး တောင်ဘက်ကပါ ဘုရား"

"ဒကာကြီးက ဘယ်သူလဲ"

"တောင်ပိုင် ဘိုးဘိုးကြီးပါ ဘုရား"

"ဘာအကြောင်း ကိစ္စ ရှိလို့ ဒီနေရာ ရောက်လာတာလဲ"

"အရှင်ဘုရားကို လျှောက်စရာ ရှိလို့ပါဘုရား၊ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရှင်ဘုရား ဒီတောင်ပေါ်မှာပဲ တရား အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ အမြဲနေပါဘုရား"

"တတ်နိုင် သလောက်တော့ ကြိုးစား ပေးပါမယ်"

"ဒီတောင်က သာမညတောင် မဟုတ်ပါ ဘုရား၊ အကျင့်သီလ မပြည့်စုံတဲ့ လူတွေ နေလို့မရဘူး၊ နေခွင့် မရနိုင်တဲ့ အထင်ကရ နေရာတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်"

"ဘယ်လို အကြောင်းတွေ ရှိနေလို့လဲ"

"သိုက်စောင့် တွေလည်း ရှိတယ်၊ အဖျက် ဝိဇ္ဇာတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ တော်ရုံဆိုရင် အဖျက် ဝိဇ္ဇာတွေ သီလစမ်းတာနဲ့ ပြန်ပြေး ရတာပါပဲ"

"အဖျက်ဆိုတာ နေရာတကာမှာ ရှိကြတာပဲလေ"

"ဒီနေရာမှာ ရှိတဲ့ အဖျက်တွေက ပိုပြီး ကြမ်းပါတယ်၊ အကျင့်သီလ မပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဆိုရင် နေလို့ မရပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရား အနေနဲ့ ဒီတောင်မှာပဲ နေပြီး ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရမဲ့ ကိစ္စတွေ၊ ပြုလုပ် ဆောင်ရွက် နေတဲ့ ကိစ္စတွေကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ပါ ဘုရား၊ တပည့်တော် တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းဝန်း ကူညီပေးပါမယ် ဘုရား"

ဟု လျှောက်ထားရာ ဘုန်းကြီးက တတ်နိုင်သမျှ နေပေးပါမည်ဟု ကတိပေး လိုက်သောအခါမှ ကျိုက်ထီးရိုး တောင်ပိုင် ဘိုးဘိုးကြီးလည်း ပြန်သွားလေတော့သည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဖိုထိုးသော ကိစ္စများမှာ ပိုမို အဆင်ပြေလာသဖြင့် ရွှေဖြစ်၊ ငွေဖြစ် လမ်းစဉ်ကို ပြီးမြောက် ခဲ့လေသည်။

တစ်ပါးတည်း တောင်ပေါ်မှာ ရှိနေစဉ် အမျိုးသမီးအချို့ ရောက်လာပြီး ဆွမ်း၊ သစ်သီးများ လာရောက် လှူဒါန်း ကြသည်လည်း ရှိသည်။

"ဘယ်က လာကြတာလဲ"

"တပည့်တော်တို့က ဒီတောင်မှာပဲ နေကြတာ အတော် ကြာပါပြီ ဘုရား"

ဒီတော့မှ သဘောပေါက် သွားလေသည်။

"ဒီတောင်ရဲ့ အမည်က ဘယ်လို ခေါ်သလဲ"

"ကျောက်လုံးတော်ကြီး တောင်လို့ ခေါ်ပါတယ် ဘုရား၊ ဒီတောင်ပေါ်ကနေ အရှေ့ဘက်ကို ဆင်းသွားရင် တစ်ခေါ်လောက် ဝေးတဲ့ နေရာမှာ တောင်စောင်း ကျောက်ဖျာ စွန်းပေါ်မှာ တင်ရုံလေး တင်နေတဲ့ ကျောက်လုံးတော်ကြီး ရှိပါတယ်၊ ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော် တည်ထားတဲ့ ကျောက်လုံးတော်ကြီးနဲ့ အရွယ်တူ၊ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်လည်း တူပါတယ် ဘုရား"

"ဘယ်လိုကြောင့် ဒီနေရာ ရောက်နေတာလဲ"

"တိဿ ရသေ့ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်း ပေါ်မှာထားတဲ့ ဆံတော်ကို ဘုရားတည်ပြီး ဌာပနာ ထည့်ဖို့ သိကြားမင်းက လာရောက် လျှောက်ထားတဲ့ အခါ တိဿ ရသေ့ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်း ပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ တူတဲ့ ကျောက်လုံး တော်ကြီးကို ရှာဖွေပေးဖို့ ပြောပါတယ် ဘုရား"

"မှန်ပါတယ်"

"သိကြားမင်းက သမုဒ္ဒရာစောင့် မဏိမေခလာ ရေနတ်သမီး အကူအညီနဲ့ ကျောက်လုံး တော်ကြီးတွေ ယူလာပြီး ကျောက်စွန်းပေါ်မှာ တင်ပြတဲ့အခါ ပထမ ကျောက်လုံးနဲ့ ဒုတိယ ကျောက်လုံးကို မနှစ်သက်ဘဲ တတိယ ကျောက်တုံးကို နှစ်သက်သဖြင့် ဆံတော်ရှင်ကို ဌာပနာ ထည့်ပြီး ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော် တည်ထားတော် မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား"

"မှန်ပါတယ်"

"ကျန်တဲ့ နှစ်လုံးကို အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး စွန့်ပစ်တဲ့ အခါမှာ တစ်လုံးက အခြား

တစ်နေရာ ရောက်သွားပြီး တစ်လုံးက ဒီကျောက်ဖျား စွန်းမှာ လာတင်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတောင်က ကျောက်လုံး တော်ကြီးတောင်လို့ အမည်တွင် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။"

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဘုန်းကြီးမှာ များစွာ စိတ်ဝင်စား သွားလေသည်။

"တစ်ချိန်ကျရင် ကျောက်လုံး တော်ကြီးပေါ်မှာ စေတီတော် တစ်ဆူ တည်ပေးပါ ဘုရား၊ တပည့်တော်မ တို့လည်း ဝိုင်းဝန်း အကူအညီ ပေးပါမယ်"

ဟု ပြောဆို လျှောက်ထား ပြီးနောက် ပြန်သွား ကြလေတော့သည်။

ဘုန်းကြီးလည်း တောင်ပေါ်မှာ နေရင်း အားထုတ်မှုပြုရာ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရပေသည်။

သူနေထိုင်စဉ်က တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ စိုက်ပျိုး ထားခဲ့သည့် သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ မရမ်းပင်၊ ဒညင်းပင် တို့မှာ ဖြစ်ထွန်း နေလေသည်။

နောက်ပိုင်း တောင်ခြေရွာများမှ လူများ အကူအညီဖြင့် တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ကျောင်းဆောက်ခြင်း၊ တရား အားထုတ်ရန် ဂူများနှင့် သက်ဆိုင်ရာ နေရာများမှာ စေတီ တည်ခြင်းများ ပြုလုပ် ပေးခဲ့သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ သိဒ္ဓိပေါက်သော အဆင့် ရောက်ရှိခဲ့သဖြင့် ရွှေငွေတို့ကို လိုသလောက် သုံးစွဲခွင့်ရှိရာ တောင်ခြေရွာမှ လူများကို လိုသော ရွှေငွေပေးပြီး စေခိုင်းသဖြင့် အတက်အဆင်း ခက်လှပြီး မြင့်မားလှသော တောင်ပေါ်တွင် အဆောက်အဦးနှင့် စေတီများ တည်ဆောက် နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားတော်ကြီး ပြုလုပ်ခဲ့သော တရားထိုင်သည့် ဂူမှာ အဝိုင်း ပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်ပြီး ဂူပေါက် ရှစ်ပေါက် ရှိသည်။

ရာသီဥတု ဆိုးဝါးသော အချိန်များတွင် ဆရာတော်ကြီးက ဂူပေါက် တစ်

ပေါက်ထဲမှာ ဝင်ပြီး တရား အားထုတ်နေလျှင် ကျန်သည့် ဂူပေါက်များထဲမှာ
မြွေ၊ ကျား၊ ကျားသစ် စသည်တို့ ဝင်ရောက် နေတတ်လေသည်။

ထိုတိရစ္ဆာန်တို့က အလုပ်လုပ်ရန် လာသူများ ရောက်လာလျှင် ရန်မမူဘဲ
အခြား နေရာများသို့ ရှောင်သွားလေ့ ရှိကြလေသည်။

တောင်ခြေမှာ နေကြသူများက ထိုဆရာတော် ကြီးအား ရသေ့ဟုပင်
ထင်မှတ်ထားရာ ရသေ့နေသော တောင်၊ ရသေ့ခိုသော တောင်ဟု
အလွယ်တကူ ခေါ်ကြရာမှ မူလအမည် ဖြစ်သည့် ကျောက်လုံး တော်ကြီး
တောင် ဟူသော အမည်ကိုပင် မသိကြတော့ပေ။

အထက်ပါ ရေးသား ဖော်ပြခဲ့သည့် အကြောင်းအရာ များမှာ နှစ်ပေါင်း
တစ်ရာ ဝန်းကျင်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာ အချို့ပင် ဖြစ်ပေ
သည်။
